

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **L. T. D.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. OAM-353/LE-LE18-LE05-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 7. 2014, č. j. 29 Az 21/2013 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo vnitra (dále též „žalovaný“) rozhodnutím z 23. 10. 2013, č. j. OAM-353/LE-LE18-LE05-2011 neudělil žalobci (dále též „stěžovatel“) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) rozsudkem ze dne 1. 7. 2014, č. j. 29 Az 21/2013 – 63, žalobu stěžovatele zamítl.

Stěžovatel rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností, kterou doplnil i prostřednictvím později zvoleného zástupce. Stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti shrnul svá žalobní tvrzení a poukázal na následné závěry krajského soudu k vzneseným námitkám. Stěžovatel konkrétně uvedl, že krajský soud nereagoval na argumentaci stěžovatele. Stěžovatel je toho názoru, že poskytl státním orgánům autentické a věrohodné zdůvodnění své žádosti, přičemž rovněž vylíčil důvody svých obav plynoucích z možné perzekuce, vycházející z dřívějších aktivit stěžovatele, konkrétně pak zejména z pořádání demonstrací. Podle stěžovatele je na straně žalovaného,

aby si pro tvrzené skutečnosti obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda tyto skutečnosti mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování. Podle stěžovatele se v jeho výpovědích jednalo pouze o dílčí nepřesnosti, nikoliv o zásadní rozpory, a proto nemohl být přijat závěr o celkové jeho nevěrohodnosti. Podle stěžovatele již žalovaný postupoval nesprávně při zjišťování skutkového stavu (měl přitom porušit základní zásady správního řízení dle §§ 2 a 3 správního řádu), krajský soud se podle stěžovatele se žalobními námitkami dostatečně nevypořádal a ztotožnil se se závěry správního orgánu, což zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Stěžovatel je toho názoru, že skutkové okolnosti odůvodňují udělení azyl, případně alespoň doplňkové ochrany. Obecně též poukázal na to, do jaké míry je spravedlivé vůči uprchlíkovi požadovat, aby unesl důkazní břemeno ke svým skutkovým tvrzením.

Žalovaný setrval na svých závěrech a ztotožnil se se závěry krajského soudu. Žalovaný je přesvědčený, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, poukázal na to, že se stěžovatelem vedl pohovory, ve kterých měl prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. V odpovědích nebyl stěžovatel nijak omezován a s protokoly o pohovoru byl seznámen, nevyjádřil žádná doplnění, nežádal změny a s obsahem protokolů o pohovoru souhlasil, správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem. Stěžovatel měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem všech podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, čehož nevyužil. Žalovaný je názoru, že u stěžovatele nejsou splněny zákonné podmínky pro udělení azylu (§ 12 zákona o azylu), ani tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Při rozhodování o kasační stížnosti musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je včasná kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, dostupné na www.nssoud.cz, na které v otázce bližšího výkladu podmínek přijatelnosti současně odkazuje.

Podle obsahu a významu kasačních námitek stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti odůvodnil tím, že krajský soud hrubě v jeho případě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, pokud za vyličených okolností neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany a přijal závěry žalovaného správního orgánu.

V projednávané věci jde v zásadě o odlišný náhled stěžovatele a žalovaného na závěry vyplývající z vyličeného azylového příběhu. Stěžovatel přitom sám v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovanému poskytl svůj náhled na azylový příběh, který považuje za věrohodný; připouštěné dílčí rozpory podle stěžovatele nemohou založit jeho nevěrohodnost.

Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu několikrát zdůraznila stěžejní význam výpovědi žadatele o azyl a jím poskytnutých informací pro úplnost podkladů ve správním řízení. Nejvyšší správní soud takto vyslovil, že často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem, než vlastní věrohodnou výpovědí. Srovnání

pokračování

skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru je zásadním měřítkem jeho věrohodnosti (cit. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40). Žadatel o azyl není leckdy schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, a proto si musí být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou proto při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 8. 2012 č. j. 7 Azs 21/2012 - 37).

Nejvyšší správní soudu v rozsudku z 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, dále vyslovil, že za „*pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim,*“ přičemž pouhé obecné tvrzení o pronásledování, které žadatel o udělení azylu nijak konkrétně nedoloží a které ani jinak nevyplývá z existujících dokumentů o situaci v domovské zemi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 - 69).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu však z výpovědí nevyplývají konkrétní tvrzení o skutečnostech, jež by měly pro stěžovatele znamenat natolik zásadní následek, jako je jeho pronásledování, či nebezpečí vážné újmy při návratu do domovského státu. Žalovaný podle názoru Nejvyššího správního soudu k tvrzeným skutkovým okolnostem stěžovatelova azylového příběhu vyhledal relevantní důkazy – zprávy o zemi původu, s nimiž se stěžovatel seznámil, a proti nim ničeho nenamítl. Stěžovatel pouze obecně konstatuje, že především žalovaný má dostatečný aparát, aby ověřil tvrzené skutečnosti, avšak sám na žádnou další okolnost, kterou by snad žalovaný nehodnotil a neprovedl k ní důkaz nebo jej provedl vadně, nepoukázal ani v žalobě či v kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, v čem by za těchto okolností měla spočívat nedostatečnost skutkových zjištění správního orgánu a potažmo též aprotubujících závěrů krajského soudu.

Nejvyšší správní soud v postupu a následných závěrech krajského soudu neshledal hrubý rozpor při výkladu hmotného či procesního práva, proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou.

Nejvyšší správní soud o nákladech řízení rozhodl podle § 60 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. listopadu 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu